

Arrest

nr. 143 199 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2011 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 december 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12 2009 werd ingediend door :

*[S. J.] [R.R.: ...]
nationaliteit: India
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (dat hij werkwilg is, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2007 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Doordat verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing d.d. 20 december 2011 dat de aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoekende partij op 12 december 2009, ontvankelijk doch ongegrond is stellende: "... Betrokkene beweert dat hij sinds 2007 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. ...";

Terwijl deze overweging als motivering niet opgenomen werd in de beslissing van 4 mei 2011: ni. de beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 12 december 2009 en voorwerp van onderhavige procedure, werd ingetrokken op 20 december 2011, datum waarop een nieuwe beslissing (zijnde de alhier bestreden beslissing) werd genomen;

Terwijl de motivering in de beslissing d.d. 4 mei 2011 als volgt luidt:

"...

Verder wenst betrokkene zich eveneens te beroepen zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor twee arbeidscontracten voor die hem door de firma [A. F.] zouden zijn aangeboden, respectievelijk op 11.12.2009 en 01.02.2011. Aangezien echter ernstige twijfels rezen over de authenticiteit van deze contracten, werd contact opgenomen met de betrokken werkgever. Zo verschilden niet alleen de handtekeningen van de werkgever op beide exemplaren, ook werden de arbeidsduur (het aantal uren per week) alsook het bruto uurloon klaarblijkelijk aangepast in de arbeidsovereenkomst d.d. 01.02.2011.

Uit het schriftelijk antwoord d.d. 03.05.2011 van de heer [K. V.] wordt vervolgens bevestigd dat hij de betreffende arbeidsovereenkomsten d.d. 11.02.2009 en 01.02.2011 met de heer [S.] niet heeft opgemaakt of ondertekend. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corumpit".

Het feit dat betrokkene sinds 31 maart in België zou verblijven, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

...";

Terwijl verwerende partij zich bijgevolg schuldig maakt aan rechtsmisbruik door, na intrekking van de beslissing van 4 mei 2011, voor het eerst met een geheel nieuwe argumentatie naar voren te treden;

Terwijl verwerende partij niet een onregelmatigheid in een beslissing kan herstellen door een a posteriori motivering ofwel door het nemen van een geheel nieuwe beslissing, na intrekking van de onregelmatige beslissing;

Terwijl verwerende partij in haar eerste beslissing de voorwaarden inzake lokale verankering vervuld beschouwde zodat in de nieuwe beslissing, zijnde de alhier bestreden beslissing, niet meer het tegendeel kan worden weerhouden;

Terwijl verwerende partij zich blijkbaar onterecht het recht heeft voorbehouden een beslissing in te trekken, vervolgens opnieuw te beslissen waarbij een geheel ander middel wordt opgeworpen om de beslissing te schragen;

Terwijl een nieuw middel niet voor het eerst kan opgeworpen in de loop van de beroepsprocedure, ni. een middel dat reeds kon opgeworpen worden bij de besluitvorming op datum van 4 mei 2011 omdat de nodige gegevens daartoe op dat ogenblik bekend waren;

Terwijl luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen";

Terwijl verzoekende partij gebonden is door artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet en slechts een nieuw middel voor het eerst ontvankelijk kan opwerpen in de loop van de beroepsprocedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt;

Terwijl verwerende partij niet meer rechten kan laten gelden door nieuwe middelen te doen gelden in de loop van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Terwijl de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Terwijl de motivering van verwerende partij tegenstrijdig is, zodat een dergelijke motivering niet de bestreden beslissing kan schragen;

Terwijl voornoemde artikelen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710);

Terwijl vaststaat dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is;

Terwijl verzoekende partij daarenboven opmerkt dat hij wel degelijk geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf te bekomen;

Terwijl verzoekende partij begeleid werd door de Vereniging "Masala", Gastvrij Sint- Truiden, dewelke verzoekende partij heeft afgeraden om een regularisatieprocedure op te starten omdat betrokkene toen niet voldeed aan de toenmalige regularisatiecriteria;

Terwijl verwerende partij geen enkele bijkomende vraag desbetreffende heeft gesteld eventueel door inschakeling van de Commissie voor Advies, derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gevoerd alvorens tot de bestreden beslissing te komen;

Terwijl het verwerende partij nochtans toekomt een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek per casus uit te voeren;

Terwijl bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken de motiveringsplicht van verwerende partij in het gedrang komt;

Terwijl aldus de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (motiveringsbeginsel) en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt;"

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Zo duidde verweerder dat de elementen van lokale verankering van verzoeker niet worden aanvaard als voldoende grond om de verblijfsmachtiging toe te kennen, nu verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie in de zin dat hij stelt sinds 2007 in België te verblijven doch geen enkele verblijfsaanvraag indiende om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Er wordt benadrukt dat verzoeker zich aldus bewust heeft genesteld in illegaal verblijf en dat het feit dat hij nu al zou zijn geïntegreerd het loutere gevolg is van zijn eigen houding. Voorts wordt toegelicht dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

Verzoeker betoogt op algemene wijze dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen tegenstrijdig zouden zijn, doch hij concretiseert het door hem gestelde niet en een dergelijke tegenstrijdigheid kan door de Raad ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat

hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker refereert aan het gegeven dat inzake zijn verblijfsaanvraag een eerste beslissing werd genomen op 4 mei 2011, die evenwel werd ingetrokken. Hij stelt dat verweerder zich schuldig heeft gemaakt aan rechtsmisbruik door na de intrekking van de eerste beslissing in de thans voorliggende beslissing een geheel nieuwe argumentatie naar voor te brengen.

Uit het gegeven dat verweerder een eerdere beslissing introk waarin nog toepassing werd gemaakt van de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 en dit niettegenstaande de nietigverklaring van deze instructie door de Raad van State op 9 december 2009, en waarbij de Raad van State bij arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 vervolgens oordeelde dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet wanneer hij een aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaart omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, kan evenwel nog niet worden afgeleid dat verweerder een hem toekomend recht uitoefent met de enkele bedoeling om te schaden of op een wijze die de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dit recht door een voorzichtig en bedachtzaam mens (Cass. 10 september 1971, *Arr.Cass.* 1972, 31). Enige vorm van rechtsmisbruik kan aldus nog niet worden vastgesteld.

De Raad benadrukt dat de intrekking van de eerdere beslissing van 4 mei 2011 tot gevolg heeft dat deze beslissing wordt geacht nooit te hebben bestaan en deze beslissing niet langer aanwezig is in het rechtsverkeer. Er kan dan ook niet worden ingezien dat in casu sprake zou zijn van een a posteriori motivering. De Raad wijst er verder op dat een beslissing die geen rechten heeft verleend, of zij nu rechtmatig dan wel onrechtmatig werd genomen, te allen tijde door het bestuur kan worden ingetrokken (M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, *"Intrekking van de administratieve rechtshandeling"* in Administratieve rechtsbibliotheek algemene reeks nr. 6, die Keure, 1994, nrs. 62 en 75). In casu blijkt ook geenszins dat verzoekers belangen door de intrekking zouden zijn geschaad. Verzoeker blijft geheel in gebreke te duiden op welke grond verweerder na zijn eerdere intrekkingsbeslissing geen nieuwe beslissing met een nieuwe argumentatie zou mogen nemen. Het gegeven dat het bestuur te allen tijde een beslissing die geen rechten heeft verleend kan intrekken, impliceert zo reeds dat het in de mogelijkheid moet zijn om in dergelijke situatie in een nieuw te nemen beslissing een nieuwe argumentatie naar voor te brengen.

Verzoeker merkt nog op dat verweerder in de beroepsprocedure voor de Raad niet meer rechten kan doen gelden dan de verzoeker en een nieuw middel niet voor het eerst kan worden ingeroepen in de loop van beroepsprocedure, doch dit betoog is in deze niet dienstig. Verzoeker gaat er bij zijn betoog ten onrechte van uit als zou de intrekking van de eerdere beslissing van 4 mei 2011 en het nemen van de thans bestreden beslissing neerkomen op het opwerpen van een nieuw middel in het kader van een beroepsprocedure voor de Raad.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat het bestuur in zijn eerdere beslissing van 4 mei 2011 reeds aanvaardde dat hij lokaal is verankerd in België, waardoor in de thans bestreden beslissing niet meer het tegendeel kan worden weerhouden. De Raad herhaalt in dit verband allereerst dat de intrekking van de eerdere beslissing van 4 mei 2011 tot gevolg heeft dat deze beslissing wordt geacht nooit te hebben bestaan en deze niet langer aanwezig is in het rechtsverkeer. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker er zich nog dienstig op kan steunen. Daarnaast merkt de Raad in ieder geval ook op dat op dit punt niet blijkt dat verweerder zou zijn teruggekomen op een eerder door hem ingenomen standpunt. Zo betwist verweerder in de bestreden beslissing andermaal de integratie en lokale verankering zoals deze door verzoeker werd ingeroepen op zich niet, wel oordeelde hij dat deze in de situatie van verzoeker niet kunnen volstaan opdat de verblijfsmachtiging wordt toegestaan.

Inzake het gestelde in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik een verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf sinds 2007 te wettigen en zich aldus bewust nestelde in illegaal verblijf, merkt verzoeker vervolgens nog op dat hij wel degelijk geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf tot stand te brengen. Hij verduidelijkt in dit verband dat hij werd begeleid door een vereniging in Sint-Truiden die hem zou hebben afgeraden een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De Raad merkt in dit verband evenwel op dat verzoeker dit gestelde op geen enkel ogenblik aanbracht ten opzichte van het bestuur. Daarnaast beperkt hij zich op dit punt in het thans voorliggende verzoekschrift ook tot een louter algemene bewering waarvan geen enkel begin van bewijs wordt aangebracht. Dit betoog vermag dan ook niet aan te tonen dat verweerder bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde.

De Raad stelt vast dat verweerder is ingegaan op de elementen zoals deze door verzoeker werden ingeroepen in zijn verblijfsaanvraag en heeft gemotiveerd waarom deze niet kunnen volstaan om de verblijfsmachtiging toe te kennen. Verzoeker betoogt thans weliswaar op algemene wijze dat een geïndividualiseerd onderzoek niet plaatsvond, doch blijft volledig in gebreke te duiden met welke concrete elementen die zijn zaak kenmerken dan wel geen rekening zou zijn gehouden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker betoogt dat verweerder geen grondig onderzoek voerde naar zijn verblijfsaanvraag, nu hij naliet een bijkomende vraag te stellen of zijn dossier over te maken aan de commissie van advies voor vreemdelingen. Zoals reeds werd vastgesteld, toont verzoeker evenwel niet aan dat verweerder met bepaalde elementen inzake de grond van zijn aanvraag zoals aangevoerd in de verblijfsaanvraag ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Verzoeker was ook in de mogelijkheid om zijn aanvraag te staven met alle volgens hem nuttige elementen en stukken, zodat niet blijkt waarom verweerder nog bijkomende vragen zou moeten stellen. Daarnaast duidt verzoeker evenmin op welke grond verweerder in de thans voorliggende zaak was verplicht voorafgaand aan zijn beslissing een advies van de commissie van advies voor vreemdelingen in te winnen en maakt hij geenszins aannemelijk dat zulks in zijn geval noodzakelijk was. Verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat geen voldoende geïndividualiseerd onderzoek heeft plaatsgevonden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS